

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 15CoP/5/2026  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8126200109  
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2026  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Morozová Nemcová  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8126200109.1

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Morozovej Nemcovej a členov senátu Mgr. Miloša Koleka a JUDr. Moniky Tobiašovej vo veci starostlivosti súdu o maloleté J. X., nar. XX.XX.XXXX a U. X., nar. XX.X.XXXX, obe trvale bytom Z. Č.. XXX/XX, Š. T., C.. U., zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny L.Š., deti rodičov: matky T. L., B.. X.X.XXXX, O. X. Z. Č.. XXX/XX, Š. T., C. U. a otca Y. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. Č.. XXX/X, V. T., C.. W., O..Č.. P. S. Č.. X, L., v konaní o návrhu otca zo dňa 8.1.2026 na nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní otca proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 14P/3/2026-13 zo dňa 12.1.2026, takto

### rozhodol:

I. P o t v r d z u j e uznesenie.

II. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti v predmetnom konaní zamietol návrh otca maloletých detí na nariadenie neodkladného opatrenia v znení petitu návrhu: „Asistovaný styk v S. B. L. (pri ktorom musí byť navrhovateľ a maloleté deti v tej istej miestnosti a dohliada sa na nich) sa dočasne vykoná len za podmienky, že bude zabezpečená prítomnosť policajnej hliadky Policajného zboru Slovenskej republiky tak, aby vedela okamžite zasiahnuť priamo v mieste úkonu. Znalecké dokazovanie v prítomnosti maloletých (rovnako v spoločnej miestnosti) sa dočasne vykoná len za tej istej podmienky podľa bodu 1).

Ak súd dospeje k záveru, že prítomnosť PZ „priamo v miestnosti“ nie je právne alebo fakticky realizovateľná (napr. vzhľadom na pravidlá znaleckého dokazovania) navrhuje subsidiárne rozhodnúť tak, že : úkon sa vykoná iba za podmienky prítomnosti PZ bezprostredne pred miestnosťou s možnosťou okamžitého vstupu bez zdržania, a ak ani to nebude reálne zabezpečiteľné, súd dočasne odloží realizáciu asistovaného styku v spoločnej miestnosti a rovnako aj znalecké dokazovanie v spoločnej miestnosti až do určenia vykonateľného bezpečnostného režimu. „

2. Súd v danom prípade aplikoval § 2 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (CMP) a 324 a nasl. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (CSP) a vychádzajúc komplexne z priebehu dovtedajších konaní vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti konštatoval neosvedčenie naliehavej potreby bezodkladného zabezpečenia zvýšenej ochrany maloletých detí počas stretnutí s otcom v S. Návrat, či počas znaleckého dokazovania. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 CMP.

3. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie otec maloletých detí z dôvodov nepreskúmateľnosti, vnútorného rozporu, formalizmu, považujúc toto za vecne nesprávne. Vidí rozpor v rozhodnutí súdu, ktorým súd tvrdí, že je potrebné udržiavať režim zákazu priblíženia a v ďalšom, kde tvrdí, že na spoločnú prítomnosť otca a detí v jednej miestnosti stačí bežný režim bez reálnych

bezpečnostných záruk, čo hodnotí ako logicky neudržateľné. Spochybňuje pri tom ako bezpečnostnú záruku prítomnosť pracovníka akreditovaného centra, resp. prítomnosť znalkyne. Okrem vyjadrených subjektívnych fikcií ďalej odvolateľ k predmetnému konaniu namieta, že napadnuté uznesenie nerieši bezpečnosť ani vykonateľnosť. Navrhol, aby odvolací súd primárne zmenil napadnuté uznesenie a určil vykonateľné podmienky výkonu asistovaného styku a znaleckého úkonu v prítomnosti maloletých ním navrhovaným spôsobom a tiež aby sa vysporiadal s uvedeným, vnútorným rozporom. Podľa odvolateľa zákaz priblíženia voči maloletým deťom paralyzuje výkon styku, znemožňuje znalecké dokazovanie.

4. Matka maloletých detí, v rozsahu pre toto konanie relevantných okolností, okrem už v konaní uvedeného, skonštatovala, že dievčatá majú otca rady, pričom atmosféra počas stretnutia je ovplyvnená jeho správaním. Podľa matky, častejším stretávaním staršia dcéra začala pociťovať tlak, úzkosti. Ostatné stretnutie s otcom prebehlo dňa 13.12.2025, dcéra od toho času nemá prejavy sebapoškodzovania. Dňa 14.1.2026 s deťmi navštívila znalkyňu, ktorá dcéry vyšetrila. Otec sa na vyšetrenie nedostavil. Podľa znalkyne chcel prísť s políciou, čo mu neumožnila. Počas posledného stretnutia dňa 10.1.2026 prišla s deťmi do centra B., o 9 hod. prišla Polícia, stretnutie bolo zastavené a polícia otca vykázala. Dcéry sa s otcom nestretli, deťom v S. oznámili, že otec je rozrušený. Správanie otca považuje za nepredvídateľné, ohrozuje zdravý vývin detí a preto považuje zákaz priblíženia za najvyšší stupeň ochrany pre ne.

5. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd, príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 2 ods. 1 a § 3 ods.5 písm. c/ CMP, preskúmal napadnuté rozhodnutie v kontexte odvolacích námietok podľa zásad uvedených v § 62 a nasl. CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (CSP) a contrario, pričom dospel k záveru, že odvolaniu otca maloletých detí nie je možné vyhovieť. Súd prvej inštancie vecne správne rozhodol o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý nespĺňa zákonné podmienky na aplikáciu tohto inštitútu, rozhodnutie dostatočne právne aj skutkovo zdôvodnil, aplikujúc príslušné zákonné ustanovenia. So zreteľom na tieto dôvody, nadväzujúc na odôvodnenie súdu prvej inštancie, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 CSP).

6. Odvolací súd už v ďalšom postupe len na toto rozhodnutie súdu prvej inštancie nadväzuje, reflektujúc tiež predchádzajúce a súčasne prebiehajúce konania účastníkov vo veci starostlivosti súdu o ich spoločné maloleté deti, keďže konanie pred súdom prvej inštancie tvorí jeden celok s konaním pred odvolacím súdom (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/98/2018 zo dňa 29.1.2020 a ÚS SR vo veciach II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

7. Odvolací súd navyše pre akceptáciu nastoleného stavu už opakovane zdôrazňuje, že neodkladné opatrenie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých (§ 324 a nasl. CSP) má mať miesto tam, kde bez okamžitého zásahu zo strany súdu vo forme bezodkladnej úpravy pomerov sú záujmy, starostlivosť, výchova, výživa, či dokonca zdravie alebo život maloletého vážne ohrozené. Zvýšená protektívna funkcia sa v týchto neodkladných opatreniach prejavuje predovšetkým skrátenými lehotami na rozhodnutie o návrhu, zohľadnením osobitnej vykonateľnosti uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia ako aj osobitným režimom doručovania, nakoľko vo veciach maloletých je iba rýchla ochrana ochranou účinnou a efektívnou. V prípade neodkladného opatrenia ide o procesný inštitút, ktorý má osobitný charakter vyznačujúci sa najmä nevyhnutnosťou jeho vydania. Povinnosťou navrhovateľa je v návrhu na vydanie neodkladného opatrenia opísať rozhodujúce skutočnosti, ktoré hodnoverne osvedčujú dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Z pojmu „osvedčenie dôvodnosti“ vyplýva, že v danom prípade ide o rozhodovanie súdu bez nutnosti vykonať dokazovanie, ako aj bez povinnosti zisťovať všetky konkrétne skutočnosti, ktoré je potrebné verifikovať pri vydávaní rozhodnutia vo veci samej (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 358/2021 zo 6. septembra 2021).

8. V danom prípade otec maloletých detí svojim návrhom žiada nariadenie ochrany maloletých detí akoby pred ním samotným, považujúc za riešenie sprievod príslušníkov polície, ktorý by mu asistovali pri stretávaní sa s maloletými deťmi a pri úkonoch nariadeného znaleckého dokazovania, pričom produkcia subjektívnych fikcií a generovanie tzv. rozporov s poukazom na logiku, nemôže byť osvedčením naliehavosti pre aplikáciu inštitútu neodkladného opatrenia. Zarážajúcim je tu verbálne posilňovanie a hrotenie schopnosti ohrozovania maloletých detí samotným odvolateľom v odvolacích námietkach, i v jeho ďalších vyjadreniach a v komunikácii so štátnymi orgánmi a s orgánmi sociálnoprávnej ochrany detí, tiež spolupracujúcimi subjektami, ktoré naopak má byť v súlade s právoplatnými rozhodnutiami

súdu potlačené až eliminované v záujme maloletých detí, s kladením dôrazu na zachovanie práva rodiča na výchovu a výživu maloletého dieťaťa v minimálnom možnom rozsahu. Nie je namieste subjektivizovať podmienky výkonu nariadeného asistovaného styku a znaleckého úkonu v prítomnosti maloletých navrhovaným spôsobom, najmä ak bezpečný a riadny priebeh výkonu tak stretávania sa s deťmi ako aj úkonov pred znalcom, je vo vôľovej a reálnej dispozícii samotného odvolateľa.

9. K odvolacím námietkam je potrebné vo všeobecnej rovine doplniť, že pri úvahe o potrebe úpravy právnych pomerov, ktorá musí byť bezodkladná, čo zahŕňa aj prvok naliehavosti a nevyhnutnosti, reálne vyhodnotenie potreby bezodkladne upraviť pomery je otázkou úvahy súdu, ktorá musí byť preskúmateľná na základe odôvodnenia rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

10. Napokon, k námietke nepresvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ESI'P stabilne judikuje, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody a zároveň nevyžadujú, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak nejde o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, kedy sa vyžaduje špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Súd tak vo svojom rozhodnutí nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Do práva na spravodlivý proces avšak nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania. ((III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 251/03, II. ÚS 3/97).

11. V nadväznosti na vyjadrenia otca maloletých detí vo vzťahu k procesnému postupu súdu, resp. zákonného sudcu komplexne, napokon odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že účastníci konania nie sú generálne procesne imunizovaní vo vzťahu k možnosti konajúcich súdov hodnotiť ich postup alebo správanie v konaní. Pokiaľ je hodnotenie súdov uvážlivé, má adekvátny skutkový základ v okolnostiach prejednávanej veci, účastníka osobne neuráža a nehaní a je formálne prezentované v hraniciach procesnej zdvorilosti, môže byť ústavne udržateľné. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky s. zn. I. ÚS 37/2025 z 30. januára 2025)

12. O náhrade trov konania napokon odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods.2 CSP a § 52 Civilného mimosporového poriadku tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže nebol zistený žiaden z dôvodov pre pripustenie výnimiek z aplikácie podľa § 53 a nasl. CMP.

13. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods.2 veta druhá CSP).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Podľa § 376 ods. 1 CMP v spojení s § 370 ods. 1 CMP ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, ktorým bola upravená vyživovacia povinnosť, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).